

egen Kraft, for sin Forsikring. Ved denne Bestemmelse faar det et utvetydigt Udtryk, at ogsaa for denne Lov ligger Tanken om Hjælp til Selvhjælp til Grund.

Endnu skulle vi bemærke, at ifølge den Maade, hvorpaa Medlerne til Forsikring ifølge Lovforslaget tænkes tilveiebragte, hvad Landbrug og de andre under § 2 Nr. 1 nævnte Virksomheder angaar, nemlig ved Eigning paa Hartkornet, er der her en Mulighed for at udvide Lovforslagets Princip til ogsaa at gjælde dem, der arbeide for egen Regning. Et Mindretal af Udvalget har ment, at en saadan Udvidelse af den legale Forsikring burde finde Sted. Udvalgets Flertal har ikke kunnet slutte sig hertil. Da Hartkornet her træder i Stedet for Arbeidsgiverne, som Repræsentant for disse, vilde en saadan Udvidelse formentlig ligge aldeles udenfor Principet. Flertallet anser det derfor for nødvendigt at holde fast ved den Begrænsning, der ligger i Lovens Forordninger om, at den paagjældende Person skal have 1) lønnet Arbeide hos 2) en Arbeidsgiver, 3) i visse nærmere bestemte Virksomheder. Medens saaledes Udvalgets Flertal ikke kan anbefale at gaae videre i Henseende til Forsikringspligten, end Lovforslaget, kan det snarere være et Spørgsmaal, om man i saa Henseende bør gaae saa vidt, som Forslaget. Dette gaar med Kommissionens Flertalsforslag ud fra, at Pligten bør begrænses til de erfaringsmæssig farlige Virksomheder. Men denne Grænsje er ikke saa fast, at der ikke kan opstaa Tvivl om, hvorledes den i det Enkelte skal drages. Et Mindretal (Schlegel) har ment, at de Virksomheder, i hvilke Pligten skal gjælde, bør indskrænkes til dem, der nævnes i Forslagets § 2 Nr. 2—4, saaledes at ikke blot Søfart og Fiskeri (§ 2 Nr. 5), men ogsaa Landbrug og de andre i § 2 Nr. 1 nævnte Virksomheder udgaa. Dette Mindretal har ment, at disse sidstnævnte Virksomheder ikke med Føje kunne karakteriseres som farlige i den Forstand, hvorpaa der her maa lægges Vægt. Udvalgets Flertal har ikke kunnet slutte sig hertil. De Dplysninger, der foreligge i Kommissionens Arbeide, give formentlig ikke Mindretallets For-

udsætning Ret. Derimod har Udvalgets Flertal (Udvalget med Undtagelse af Chr. Nielsen og Th. Nielsen) ment med Kommissionen, i Modspætning til Lovforslaget, at burde udflyde Søfart og Fiskeri. Grunden hertil er ikke, at man vil nægte, at disse Virksomheder ere farlige i Lovforslagets Forstand, ja, at de vel endog ere det i forhøiet Grad. Grunden er væsentlig den samme, som var bestemmende for Kommissionen, den nemlig, at der her mangler nogenlunde paalidelige og fyldige Dplysninger om Farlighedens Grad og dermed ogsaa til Burodering af den Byrde, som Pligten vil medføre. At Lovforslaget har foreslaaet det saakaldte Eigningsystem i Modspætning til det Dækningsystem, som Kommissionens forslag fulgte, og at derfor Byrden ved at medtage Søfart ikke strax vil blive meget følelig, har man ikke kunnet betragte som en tilstrækkelig Beroligelse med Hensyn til Følgerne. Man har fremdeles ment, at det ikke kunde være ugjærligt for Regeringen ved Henvendelse til offentlige og private Repræsentanter for Søfartsinteresser at fremskaffe saa meget Materiale, at man kunde se Forholdene mere klart end nu. Da Udvalget ikke kan vente, at nærværende Lovforslag i den indeværende Rigsdagsamling kan føres til Ende, og Sagen derfor ventelig vil komme til yderligere Forhandling i en kommende Samling, kunne saadanne Dplysninger mulig allerede da foreligge, der ville berettigede til ved fornyet Forelæggelse at medtage Søfarten. Udflydelsen fra vor Side betyder derfor egentlig blot dette, at for Eiden kan man paa Grund af manglende Dplysninger ikke tilraade at tage Beslutning om dette Punkt. Sandsynligvis vil Resultatet af en nærmere Undersøgelse blive, at det findes hensigtsmæssigt, ligesom Tilfældet har været i Lydbland, paa Grund af de mange Særegenheder ved denne Virksomhed, at gjøre Principets Anvendelse ved den til Gjenstand for en særlig Lov.

Af større Spørgsmaal, vedrørende det foreliggende Lovforslag, som have været drøftede i Udvalget, skulle vi endnu fremhæve følgende toende: